

gere Virksomhed som Minister, hvorom blandt Andet Loven om Sognebaandsløsningen minder, troede, at han var særligt skiftet til at føre disse Spørgsmaal igjennem, føre dem i Havn forbi de vanffellige Klipper og Stær, som uuegtelig findes. Men den ærede Minister svigter min og Andres berettigede Forventninger, naar han saaledes lægger Hænderne i Skjødet og aldeles overlader disse Sager til det ærede Medlem for Svendborg, Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen). I forrige Samling vedkjendte den ærede Minister sig fuldt ud, at det netop var hans Opgave at føre de kirkelige Spørgsmaal, der trænge til at behandles, ad Lovgivningsveien, fremad ad denne Vej. Han indbragte da, som vi jo Alle mindes, de to Forslag om Præsternes Lønning, og om Besættelsen af Præsteembeder. Han valgte disse to blandt de mange Indstillinger og Forslag, der forelaa fra Kommissionen — jeg tror, der var henimod en Snæs — rimeligvis i den Tro, at de vilde være særligt skiftede til at danne Indledningen, idet det ene gik ud paa at give Rigsdagen Indslydelse paa et stort og meget vigtigt Omraade, hvor den nu aldeles ingen Indslydelse har, og det andet gik ud paa at give Befolkningen en hidtil ukjendt Ret med Hensyn til Besættelsen af et meget stort Antal vigtige Embeder. Men som der nu ogsaa er blevet tilstrækkelig mindet om idag, disse vistnok berettigede Forventninger om, at saadanne Forslag vilde finde en god Modtagelse, ere ikke gaaede i Opfyldelse, og det er ikke lykkes at gjenneføre noget af dem. Dog skal jeg, hvad det første angaar, udtale ogsaa som min Opfattelse, at jeg virkelig tror, at denne Sag var kommen saa vidt ved gjensidig Smødekommen, at den kunde være tilendebragt, hvis blot Rigsdagen havde været 8 Dage til. Det er ganske sandt, som den ærede Minister før sagde, at det ikke alene var Spørgsmaalet om visse Kvantiteter Byg, der til Syvende og Sidst efter Forhandlingerne i hin minderværdige Nat forelaa; thi i saa Henseende kunde man nok vente, at det kunde gaa, som det gaar, ved Heftehandel, nemlig at naar der er Strid mellem 400 og 450 Rd., saa kan hver Part godt gaa Halvveien og blive enig om 425

Rd. Nei, det var slet ikke dette, Striden dreiede sig om; men Spørgsmaalet var om den omtvistede Sætning: „anvendes i Overensstemmelse med nærværende Lov“ — saaledes lode Ordene, saavidt jeg mindes. — Hvilken Sætning gik ud, trods Ministerens Protest. Jeg er dog ligesuldt overbevist om, at denne Vanffelighed kunde været jevnet, naar der havde været noget længere Tid til Forhandling og gjensidig Smødekommen. Det kan imidlertid nu ikke nytte, at vi her strides om, hvad der kunde være naaet; Faktum er, at det ikke blev naaet. Nu maa jeg antage, at det er den høitærede Ministers Tanke, at, efterat det er gaaet saaledes med det grønne Træ, vil han ikke forsøge det med det tørre, med Kirkeforfatningslagen og andre lignende mindre behagelige Spørgsmaal. Men det er dette, som jeg paaistaar ikke er holdbart for en konstitutionel Minister; efter min Mening burde Ministeren have forsøgt at faae frem nogle af de mange andre Spørgsmaal, hvis Løsning man onsker, eller han burde have gjort et Forsøg med de samme Forslag igjen. Jeg vilde have fundet det saare naturligt, om den ærede Minister strax ved denne Samlings Begyndelse havde indbragt Lønningsloven paany i den Form, hvori den efter Ministerens Paastand og maaffe ogsaa efter hans Aftale med Udvalget, hvorom jeg ikke kan dømme, skulde have været vedtagen i hin minderværdige Nat. Dette vilde efter min Mening have været mere konstitutionelt af ham end at trække sig tilbage til sit Telt eller sin Labouret som den vrede Achilles og sige, at, naar vi ikke have vedtaget Loven, som Ministeren onskede det, faae vi slet ingen. Det er jo nemlig aldeles afgjort, hvad navnlig ogsaa den ærede sidste Taler saa stærkt udhævede, at der neppe er nogen Gjenstand, med Hensyn til hvilken Folkets Villie og Folkets Dnsse saa bestemt gaar i den Retning, at en Omordning skal ske, som netop denne Ting. — Det kan ikke falde mig ind nu at ville gaa nærmere ind paa Sagens Realitet, at ville udhæve alle de Mangler, der findes ved den nuværende Ordning, og alle de Fordel, man søger opnaaet ved den anden, det er sandelig sagt saa tidt, at det vilde være trivielt at gjentage det.